



AZ ÉN UJSÁGOM

KÉPES GYERMEK LAP

Szerkeszti: BENEDEK ELEK és PÓSA LAJOS.

Megjelen minden vasárnap.

Budapest, december 15-én.

Előfizetési ára egész évre 4 frt. Félévre 2 frt.
Negyedévre 1 frt. Egyes szám 10 kr.

1889. I. évfolyam, 1. szám.



AZ ÉN UJSÁGOM.

*Itt van, itt az én ujságom!
Csakhogy itt van, régen várom.
Napkeletről tündér hozta,
Ez aztán a kedves posta!*

*Tele dallal, tele képpel,
Telistele szép mesékkal.
Mese, mese, tarka szárnyon,
Fogjátok meg, el ne szálljon!*

Pósa Lajos.



JÓ AZ ISTEN.

Elbeszélés.

Irta: Bársony István.



I.
Szántó Palihoz bizony nagyon jó volt az Isten. Olyan szülőket adott neki, a kiknek minden gondolata csak ő volt s a kik készek lettek volna minden áldozatra, csak hogy belőle derék embert faragjanak.

A Szántó Pali apja egyszerű kereskedő ember létére jól tudta, hogy milyen nagy kincs a szorgalom s egyre nógatta fiát, hogy tanuljon, mert csak a tudás biztosítja majd boldogulását az életben.

— Látod, fiam, szokta volt mondani, én hajnaltól késő estig a boltban vagyok elfoglalva s néha alig van annyi pihenőm, hogy kialhassam magamat. Mennyivel könnyebben fogsz te élni, ha orvos, ügyvéd, vagy mérnök leszel; pedig csak téled függ, mert ha tanulni akarsz, én akármiféle pálya költségeit szívesen viselem, a míg csak egy garast érzek a zsebemben.

Szerencsétlenségre, Pali nem érdemelte meg ezt a nagy jóságot. Egyetlen fiú lévén, nagyon is tudta, hogy milyen szemefénye a szüleinek s ez elbizakodottá tette. Tanulótársai sokszor emlegették előtte, hogy milyen irigylendő az, a kinek olyan jómódú szülei vannak; Pali ebből arra következtetett, hogy az ő helyzetében fölösleges lenne magát nagyon megerőltetnie; minek dolgozzék az, a kinek úgylis fenéig tejfel a sorsa?

Szülei, kivált az apja, nagy szomorúsággal vették észre, hogy bizony Palinak

mindenen inkább van az esze, mint a tanúláson; esténként, mikor bezárták a boltot, búsan mondogatta feleségének: Pali ma megint egész nap csak játszott. Könyv sem volt a kezében. Pedig már a tizenharmadik évében van. Ha most nem jön meg az esze, meg a tanulási kedve, akkor kár tovább erőltetni, mert csak szerencsétlen, elzüllött ember lesz belőle.

A jó asszony, a mennyire lehetett, pártját fogta rossz fiának, de az öreg boltos egyre csak azt hajtotta:

— A kiben zsenge fiatalága éveiben nincs kedv valami iránt, azt kár arra erőltetni. Még megvárom ezt az esztendőt, s ha az eredmény nem lesz kielégítő, ha Pali megbukik, akkor kiveszem az iskolából s valami mesterségre adom. Inkább legyen belőle egyszerű ember, a ki legalább megtudja keresni a kenyerét, mint olyan tudatlan úr-féle.

Pali véletlenül tanúja volt egyszer, mikor az apja így nyilatkozott. Ősmerte már annyira az öreget, hogy nem vehette tréfára szavait. A mily gyöngéd volt iránta mindig, ha arról volt szó, hogy örömet szerezhetett neki, olyan hajthatatlan maradt, mikor a kötelességekről volt szó.

Pedig az év már vége felé járt s néhány hét múlva megkezdődtek a vizsgálatok.

Palinak nem ment ki többet a fejéből, a mit hallott. Hogy ő valami mesterségre menjen! Talán kovács, vagy csizmadia legyen! Mégis szörnyűség az. Felkelni hajnalban és neki állani a pörölynek, vagy a dikicsnek; alázatoskodjék, ha egy lovat hoznak hozzá patkolni, vagy egy csizmát foltozni! Ő, a ki annyira el volt kényez-

állotta el, melyeket az emberek — egereknek szoktak nevezni. Az egér csillogó szemekkel, haragos czinczogással csapott eléjük. A huszár kardja után nyúlt — oh! most jutott csak eszébe (mit ismerősei előtt gondosan titkolni szokott), hogy a kardot nem lehet kirántani: egy darabból van készítve. Szerencsére, ott volt Paprika Jancsi, az az orra előtt hirtelen összecsapta két réztányérját — csinn! A fenevad megrökönyödött és hosszú szökésekben iramodott barlangjába.

A bujdosók, a huszárral élükön, tovább mentek. A folyosón találtak egy elejtett kötőtűt; a huszár magához vette — jó lesz lándzsának.

Most már csak egytől féltek: Kokótól, a papagálytól. Az öreg a folyosóajtó mellett lakott állványán, árulkodó, zsémbes madár volt, néhány gorombaságot tudott emberi nyelven rikácsolni; ezért azt képzelte, hogy ő a föld legnagyobb tudósa. A bábukat ki nem állhatta, s ha csak szerét ejthette, feléjük vágott kampós csőrével. A menekülők attól tartottak, hogy Kokó, ki álmatlanságban szenvedett, mint a legtöbb öreg úr, feltalálná lármázni az egész házat.

— Ohó! Ohó! Szóktók? Szóktók?! — kiáltotta most egy hang a homályban. Nem volt Kokó, hanem egy fertelmes kis néger, ki egyéb csecsebecsék társaságában a sarok-állványon állt. A bujdosók látásból ismerték, de nem barátkoztak vele, — nagyon közönséges gipszfigura volt, a ki egyebet se tudott, mint vigyorgni.

A kormos ficzkó most majomügyességgel kuszott le állványáról, aztán cigánykerekeket hányva karikázott a három szövetséges körül.

— Hallod, Ali basa, — mondta Jancsi a feketéhez, — csak nem fogsz ránk árulkodni?

— Dehogy! — vigyorgott a szerencsen — én is veletek szököm!

Mit volt mit nem tenni, magukkal kellett

vinniök a fekete ficzkót. Jancsi talált a földön egy régi levélboritékot, ebbe lyukat vágta, s belebujtatták a szerencsent, hadd legyen valami ruhája.

Kokó aludt, így szerencsésen kiértek a pitvarba. A baba ijedten tekintett végig a nagy udvaron: — Istenem, hát ilyen nagy a világ!?

— Még sokkal nagyobb, — bizonyította Jancsi; — én egyszer végigröpültem a felvilágon, mikor Tibor úrfi ledobott a padlás ablakból.

A fellegek közt óriási arany korong úszott, sápadt fényvel árasztva el az udvart.

— Mi az odafenn? — kérdezte a baba.

— Az éjjeli nap, — magyarázta Jancsi, ki szeretett tudományával kérkedni.

— Istenem, én félek, — jobb szeretnék visszafordulni, mondta a baba.

A huszár azonban kezén fogta.

— Legyen nyugodt, kisasszony, én megvédem utolsó csipet löszörömig.

Az udvaron mély hó volt, a baba vigyázva tüpegett a huszár után. A szerencsen hátul ment és meztelen lábain ugrálva, dideregve kiáltotta: ohó!

Melegebb égaljhoz volt szokva.

Jó ideig haladtak, a szegény baba térdig gázolt a hóban és halálra fáradt volt.

— Nem tudok tovább, — mondta, pedig még csak az udvar végén voltak.

Szerencsére, volt a közelben ház; nagy nyitott kapuja mellett hosszú vasláncz függött.

— Sobri komondor szállása, — mondta Jancsi, — oda betérhetünk, a komondor jó ismerősöm.

Sobri nem volt honn, épen hivatalos szemlét tartott a kert-kerítés mellett.

A társaság befészkelte magát a meleg, zizegő szalmába, s a mint fáradt tagjaikat jöltező meleg kezdte átjárni, csakhamar visszatért bátorságuk is.

(Vége következik.)



A nagy piktor.

A kis Gyuricsónak mi jutott eszébe?
 Egy nagy hegyes plajbászt fogott a kezébe.
 Fültette magába: nagyapót lefesti,
 Pedig rég nem látta, mert hát budapesti.

Hasonlítana is a kép nagyapóra,
 Csak egy kicsit jobban eltáldta vóna.
 Bizony jobb tenné, ha lerajzolná újra,
 Mert a nagyapónak nincsen ám hat uja.

A szeme sem olyan, a szája sem olyan,
 Hát a csizmájáról a sarkantyú hol van?
 Egy kormos Mikulás, vagy mi lett belőle,
 Olyan, hogy megjíedt ő maga is tőle.

Lajos bácsi.

Egy kis fejtörő.

Találós mesék.

I.

A nagy méhkas sűrűn rajzik,
 Ha nap süt, mind elázik?

II.

Úgy megyen, meg nem áll,
 Földön fekszik, fel nem áll,
 Ágadzik, bogadzik, még sem leveledzik?



Számrejtvény.

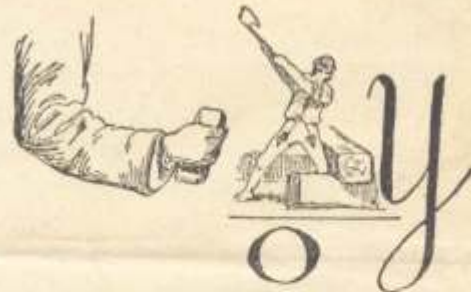
E koczkában a számok
 1-25-ig akként helyezendők el,
 hogy azok összege
 szélességben, hosszúságban
 és keresztben is 111-et adjon.

Képrejtvények

I.



II.



A fent közölt rejtvények megfejtését
 s a megfejtők neveit a jövő évi január 12-én
 megjelenő 3. számban közöljük s a megfejtők
 közt egy szép képeskönyvet sorsolunk ki.
 Egy rejtvény megfejtése is elég a sorsolásban
 való részvevésre. *A szerkesztők.*

A szerkesztő bácsik postája.

K. Pali (Budapest). Szép tőled, hogy nemcsak az iskolában vagy az elsők közt, de az én ujságom olvasói közt is az elsők közt óhajtasz lenni. — **U. Margit (Temesvár).** Természetes, hogy lesz az ujságban Rózsikának való is. Gondunk lesz nagyokra és kicsikékre egyaránt. Ha csak lehet, minden számra írunk olyan kis prűcsök-féle mesét, de aztán olvasd is el ám hugoescádnak. — **K. Laci (Szeged).** Karácsonyi ajándékkul a mellékleten felsorolt képes könyveket, ifjúsági iratokat a legmelegebben ajánljuk. — **R. K.** Az előfizetési pénzek küldendői: „Az én ujságom” kiadóhivatalának Budapest, Andrásy-út 10. sz.; a szerkesztőségnek szóló levelek, rejtvények megfejtése stb.: Erzsébet-kört 12. sz.

LAPTULAJDONOS: Singer és Wolfner.
SZERKESZTŐSÉG: Budapest, Erzsébet-kört 12.
KIADÓHIVATAL: Singer és Wolfner könyvkereskedésében, Andrásy-út 10. szám.